Τα εμπόδια της μετανοίας: Η αναισχυντία (Αρχ. Σεβαστιανός Τοπάλης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Αυγούστου, 2016

Ένα ακόμα εμπόδιο της μετανοίας και η ρίζα πολλών ψυχολογικών διαταραχών είναι η αναισχυντία. Με τον όρο αυτόν εννοούμε την κατάσταση του ανθρώπου που δε νιώθει ότι είναι αμαρτωλός , ούτε ότι έχει ανάγκη της λύτρωσης. **Η πιο μεγάλη αμαρτία του καιρού μας είναι που έχει χαθεί η αίσθηση της αμαρτίας. Το χειρότερο είναι ότι υπερφίαλα και με σκληρότητα καυχιέται ο άνθρωπος για την αμαρτία του.**

Στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Ιωάννου παρουσιάζεται το θηρίο να είναι στεφανωμένο για τις ανομίες του δεικνύοντας έτσι ότι ζητά την αναγνώριση και την επιβράβευση για κάθε αμαρτωλό και άνομο που ζει. Ο αμαρτωλός σκληρά επιτιμάει καθέναν που προσπαθεί να αλλοιώσει την ψευδαίσθηση της ησυχίας του με το να του εμβάλλει ενοχές και νυγμούς στην ηθική του συνείδηση. Είναι μία άμυνα του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου στην προσπάθεια να μην ξεφύγει από την φωλιά και την γλυκύτητα της αμαρτίας. Ο τύπος των ανθρώπων αυτών με την αναισχυντία τους αυτή τα βάζει με τον Θεό και τους ιερείς και τους ψέγει με την κατηγορία ότι **δεν αφήνουν τους ανθρώπους να ζήσουν την χαρά της ζωής και ότι πλάθουν ενοχικούς και αμαρτωλοφοβικούς ανθρώπους**. **Η αποστασιοποίηση από τον Θεό και η απόρριψη της Εκκλησίας τους βοηθούν να μην αναστατώνεται η συνείδησή τους ή τουλάχιστον να κοιμάται μέσα στην νάρκωση αυτή**. Η αδυναμία να αλλάξουν ζωή τους οδηγεί στο να απορρίπτουν τον ίδιο τον Θεό. Είναι ο πιο βολικός τρόπος για να φιμώσουν την φωνή της καρδιάς των. **Κάποιος που διακηρύττει κομπάζοντας την αθεΐα του το μόνο που έμμεσα παραδέχεται είναι ότι δεν θέλει να φύγει από την ζωή της αμαρτίας**. Είναι, όπως το λέγει ένας σοφός, ότι «ουδείς υπάρχει άθεος ει μη ο ασελγής» (Pascal). Στην προσπάθειά του να απενοχοποιηθεί πετά στην άκρη τον Θεό. Συμφέρει μονίμως να ασχολείται με σκανδαλολογίες κληρικών και να τους απορρίπτει, διότι έτσι **έμμεσα επαναπαύει τις δικές του ενοχές**, βαυκαλιζόμενος λέγοντας εν εαυτώ ότι αυτός είναι καλύτερος και πιο τίμιος. Άραγε όμως η συνείδηση κλείνεται και φυλακίζεται ναρκωμένη και αμπαρωμένη μέσα σ’ ένα τέτοιο αναίσχυντο χρονοντούλαπο και με τέτοιες υπεκφυγές; Με το να αποδιώξει τον Θεό θαρρεί πως έτσι μπορεί να κοπάσει τις φωνές των ενοχών; Η σκληρή, αυτή απώθηση και καταπίεση της συνειδήσεως έρχεται πολύ διεκδικητικά μετά από χρόνια για να εκδικηθεί με έντονα **καταθλιπτικά προβλήματα**. Γι’ αυτό και ο **Ιερός Χρυσόστομος** λέγει: «*ουχ ούτως αμαρτία κακόν, ως η μετά την*

αμαρτίαν αναισχυντία».

Αν η δικαιολογία και η μεταβίβαση των ενοχών χαρακτηρίζουν μία κατηγορία αδύναμων ανθρώπων που παιδιακίζουν με τον εαυτό τους και τον καθωσπρεπισμό τους, η αναισχυντία ανήκει σ' εκείνους που κατέχουν σκληρό και υπερφίαλο χαρακτήρα και έντονα ανυπότακτο.

Ο αιμομίκτης της Κορίνθου

Στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του απ. Παύλου αναφέρεται η περίπτωση ενός χριστιανού που συζούσε με την μητρυιά του, πράγμα ανάρμοστο ηθικά. Το κακό όμως δεν ήταν μόνο στην υφή της αμαρτίας, αλλά και στο ότι ο αμαρτάνων ζούσε αναίσχυντα και προκλητικά εν μέσω της Εκκλησίας και υπό την ανοχή των μελών της. Ο απ. Παύλος ελέγχει δριμύτατα τους Κορίνθιους λέγοντας ότι τέτοιου είδους πορνεία ούτε στα έθνη δεν «ονομάζεται», δηλαδή ότι το όνομα αυτής της αμαρτίας ούτε στους ειδωλολάτρες δεν ακούγεται, πόσο μάλλον η πράξη της (Α' Κορ. 5, 1). Τους ελέγχει δε και για την τόλμη αυτή και την ξεδιαντροπιά τους μπροστά στην αμαρτία λέγοντας «*και υμείς πεφυσιωμένοι εστέ*»; Σαν φάρμακο γι' αυτήν την αναισχυντία τους ο απόστολος χρησιμοποιεί τον έλεγχο και την δημόσια έκθεση και ανακοίνωση. **Τα δημοσίως πραττόμενα και δημοσίως ελεγχόμενα**. Είναι μία παιδαγωγική αρχή του ελεγκτικού λόγου του Ιερού Χρυσοστόμου. **Δεν ασχολείται δηλ. ποτέ με την ιδιωτική ζωή του ανθρώπου στον δημόσιο έλεγχό του, αλλά ελέγχει μόνον αυτά τα αμαρτήματα που δημόσια και προκλητικά και αναίσχυντα επιχειρούνται και προβάλλονται και επαινούνται και σκανδαλίζουν**. Ο έλεγχος αυτός ξυπνά τον αμαρτωλό από τον λήθαργο, σπάζει κυριολεκτικά τον εγωισμό του και τον φέρει σε βαθιά συναίσθηση της αμαρτωλότητός του και προ των ευθυνών του για την μετάνοιά του. Ο απόστολος δεν απευθύνεται τόσο στον αιμομίκτη, όσο ελέγχει τους αδελφούς, που δεν τον επανέφεραν στην τάξη και του επέτρεψαν με το προκάλυμμα της αγάπης των να ζει στην Εκκλησία υπερφίαλα και αναίσχυντα. Έπρεπε να κλάψουν με πολύ πόνο για την αμαρτία του και γι' αυτό τους λέγει με ελεγκτικότητα, «*και ουχί μάλλον επενθήσατε;*». Δεν τον βοηθούν με την ανοχή αυτή της αγάπης και την ψευδοελευθερία και το χάϊδεμα, διότι αυτό είναι μόνον απάτη και τον κάνουν ξεδιάντροπο και αλαζόνα και καυχηματία για την αμαρτία του. Το επόμενο βήμα είναι να απορρίψει και τον ίδιο τον Θεό.

«***Αν για την αρετή το να καυχιέται κανείς σημαίνει άδειασμα της αρετής, πόσο μάλλον όταν καυχιέται κανείς για τα αμαρτήματα****, σε τι καταστροφή θα μας οδηγήσει και σε ποιο ακόμη μεγαλύτερο από τα αμαρτήματα έγκλημα θα μας ρίξει; Γι' αυτό και λέγει· κι αν όλα τα κάνετε, να λέτε ότι αχρείοι δούλοι είμαστε. Αν αυτοί που επιτελούν όλα τα διατεταγμένα του Θεού, οφείλουν να είναι συνεσταλμένοι και ταπεινοί, πόσο μάλλον αυτός που αμάρτησε οφείλει να θρηνεί*

και να θεωρεί άξιο τον εαυτό του με τους τελευταίους» (Ι. Χρυσόστομος).

Το να ζει κάποιος την αμαρτία του προκλητικά και να καυχιέται γι' αυτήν και να μη ντρέπεται να την επιτελεί δημόσια, είτε μπροστά στο γυαλί της τηλεοράσεως, είτε σε δημόσιο χώρο, στο βάθος-βάθος είναι **η προσπάθειά του να ξεφύγει από τις ενοχές του και να αμνηστευτεί εσωτερικά** ελκύοντας τον έπαινο και την επιβράβευση των άλλων για την αμαρτία του. **Κάτι που δεν μπορεί να το αποδεχτεί ως λάθος του το ωραιοποιεί**, το καυχιέται, το μετασχηματίζει και επιζητεί την προβολή του και την μίμησή του. Είναι ένας πλάγιος τρόπος φυγής από τις ενοχές, που πηγαία και σκληρά μέσα του τού επιβάλλουν την μοναξιά. Η αμαρτία φέρει την ενοχή και την νεκρική μοναξιά. **Η αναισχυντία και η καύχηση της αμαρτίας είναι το αντιστάθμισμα της εσωτερικής μοναξιάς**. Για να βγει κανείς από εκεί σχεδιάζει όλη αυτή την αναίσχυντη προβολή και καύχηση με την παρουσία παρέας για να τον επαινούν, ως ένα αναπλήρωμα του κενού της μοναξιάς της αμαρτίας. Αμαρτάνει ξεδιάντροπα μπροστά στα μάτια των άλλων για να ξεφύγει από το άγχος της παρουσίας του Θεού, που τον βλέπει παντού. Είναι η νοοτροπία της αλεπούς του Αισώπου που, όταν κόπηκε η ουρά της, δεν ήθελε να το αποδεχτεί αλλά το διαφήμιζε και προέτρεπε τις άλλες να την θαυμάσουν και να κάνουν το ίδιο. Αμαρτάνοντας τολμηρά μπροστά στα μάτια των ανθρώπων, που θαυμάζουν και ζηλεύουν και επαινούν, είναι σαν να ξεφεύγει από τα μάτια του Θεού και να φράσσει το στόμα της συνείδησης. Μέσα στον χώρο των τηλεοπτικών σειρών και άλλων εκπομπών κατά κόρον και αναίσχυντα προβάλλεται η μοιχεία, η πορνεία και η ομοφυλοφιλία ως φυσικός τρόπος ζωής και ως καύχημα και «μαγκιά» και ελευθερία ζωής. Οι άνθρωποι θαυμάζουν και με περιέργεια εξάπτουν την ηδονοβλεψία τους και τις ανήθικες φαντασιώσεις τους βλέποντας όλους τους αυτοπροβαλλόμενους υπερφίαλους έκφυλους και **έμμεσα ή άμεσα τους δοξάζουν** και τους θεωρούν πρότυπα μιμήσεως.

Ο Κάιν

Πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το πρόσωπο του Κάιν. Μετά από το φονικό του αδελφού του Άβελ, ο Θεός με την αγάπη Του **προσπαθεί να του φέρει σε μετάνοια**, τον πλησιάζει και τον ρωτά με λυτρωτική ευγένεια πού είναι ο αδελφός του. Με απλές ερωτήσεις τον κεντρίζει ευγενικά στην συνείδησή του, για να του διεγείρει νυγμούς μετανοίας και συναίσθησης. Όμως ο Κάιν αντιδρά με ιταμότητα στον Θεό λέγοντας ότι δεν γνωρίζει και ότι δεν είναι φύλακας του αδελφού του. Τότε ο Θεός εντείνει πιο αποκαλυπτικά τον έλεγχό του λέγοντας ότι το αίμα του αδελφού του φωνάζει από την γη. Εκείνος, ενώ θα μπορούσε να μετανοήσει, ορμά στον Θεό απαντώντας του με ιταμή, φοβική και ενοχική ερώτηση αν θα τον τιμωρήσει κατά τον ίδιο τρόπο κι αυτόν. Ο Θεός δεν τον τιμώρησε, αλλά τον άφησε μόνον του να

αυτοτιμωρηθεί. Απλώς του είπε την σκληρή πραγματικότητα της ψυχής του, «*στένων και τρέμων έση, επί της γης*». Ο Κάιν επέλεξε τον δρόμο της αναισχυντίας και της αυτοτιμωρίας. Η μετάνοια και η ομολογία θα έφερναν την ηρεμία του και την συγχώρηση. Διάλεξε τον άλλο δρόμο. Ως άδικη κατάρα ο Κάιν έτρεχε από τόπο σε τόπο «*στένων και τρέμων*» μη βρίσκοντας ηρεμία κολλημένος στην σκληρότητα της αμετανοησίας του. Και χειρότερη τιμωρία απ' αυτή δεν θα γινόταν άλλη. Και όμως ο Θεός δεν θα ήθελε ποτέ να τον τιμωρήσει, αλλά να τον δεχθεί μετανοούντα. **Ο Κύριος αγαπά και δεν αποστρέφεται τον αμαρτάνοντα, αλλά αποσύρεται μακριά από τον αναίσχυντο**, κι αυτό διότι σέβεται την ελευθερία του και την επιλογή του να ζει μέσα στο ανελέητο μαρτύριο της κατάθλιψης και των φοβιών του. Τελικά ο Κάιν αυτοτιμωρήθηκε.

Πολύ όμορφα περιγράφει ο **Ιερός Χρυσόστομος** την διαδικασία αυτή της φυγής του αναίσχυντου αμαρτωλσύ από την αληθινή μετάνοια στο πρόσωπο του Κάιν.

*«Ο Κάιν σκότωσε τον αδελφό του, τον Άβελ, κατεχόμενος από το **πάθος του φθόνου**, διότι **μετά από τον φθόνο ακολουθεί ο φόνος**· και τον έφερε σ' ένα χωράφι και εκεί τον σκότωσε. Και τι λέγει ο Θεός σ' αυτόν; Πού είναι ο Άβελ, ο αδελφός σου; Αυτός που τα ξέρει όλα ρωτά σαν να μη γνωρίζει μόνο και μόνο για να τραβήξει τον φονιά στην μετάνοια. Το ότι γνώριζε, το έδειξε με την ερώτηση· πού είναι ο Άβελ, ο αδελφός σου; Αυτός όμως του απάντησε, δεν γνωρίζω· μήπως φύλακας του αδελφού μου είμαι εγώ; Έστω, δεν είσαι φύλακάς του· γιατί όμως είσαι και φονιάς του; Δεν τον φύλαγες· γιατί όμως και τον σκότωσες; Όμως έμμεσα τα ομολογείς αυτά; Είσαι και φύλακάς του.*

*Τι είπε λοιπόν ο Θεός προς αυτόν; Φωνή αίματος του αδελφού σου βοά προς Εμένα τον Θεό από την γη. Τον ήλεγξε αμέσως και του έδωκε την τιμωρία,**όχι τόσο για τον φόνο, όσο για την αναίδεια**.*

***Δεν μισεί ο Κύριος τόσο τον αμαρτωλό, όσο τον αναίσχυντο**. Δεν αποδέχεται πλέον τον Κάιν παρόλο που ήρθε σε μετάνοια, διότι δεν ομολόγησε πρώτος την αμαρτία. Τι λέει λοιπόν στον Θεό; Είναι πολύ μεγάλη η αμαρτία μου για να συγχωρεθεί· αντί να πει, Πολύ αμάρτησα· δεν είμαι άξιος να ζω. Τι είπε λοιπόν ο Θεός σ' αυτόν; Στενάζοντας και τρέμοντας θα πορεύεσαι πάνω στη γη· και έτσι του ανακοίνωσε την τιμωρία του φοβερή, και χαλεπή. Δεν σε σκοτώνω και σένα, του λέγει, **για να μη πέσει στην λησμοσύνη η αλήθεια**, αλλά σε κάνω νόμο μελέτης από όλους, ώστε η συμφορά να γίνει μητέρα φιλοσοφίας. Και περιερχόταν ο Κάιν σαν νόμος έμψυχος, σαν στήλη κινούμενη, σιωπηλή, αλλά αφήνοντας φωνή λαμπρότερη και από σάλπιγγα.*

Μη κανείς κάνει τα ίδια, λέγει, διότι θα πάθει τα ίδια. Πήρε την τιμωρία για την αναισχυντία, και παρόλο που ελέγχθηκε δεν ομολόγησε, γι' αυτό και κατακρίθηκε για την αμαρτία. Εάν ομολογούσε με την καρδιά του, θα εξάλειφε πρώτος την αμαρτία του».

Οι δυο λέξεις "*στένων*" και "*τρέμων*" είναι αντίστοιχες των σημερινών όρων **κατάθλιψη** και **φοβία**. **Στην προσπάθεια του ανθρώπου να ξεφύγει από τις ενοχές και τις τύψεις της αμαρτίας του καταφεύγει στην σκληρότητα αυτή της φυγής από την πραγματικότητα και την υπεύθυνη αποδοχή της, στην φυγή ακόμη κι από τον Θεό, που είναι ο θεραπευτής του και που τον αγαπά αγνά. Πανικός γεννιέται μέσα του, όταν του αποκαλύπτουν την αλήθεια ή και όταν πάει να προβεί σε αυτοέλεγχο, και γι' αυτό καταφεύγει στην απόρριψη του ηθικού νόμου και τα βάζει με τον Θεό** . Το χειρότερο πράγμα είναι ο έλεγχος του εαυτού του. Έτσι ξεπέφτει και σε μία άλλη άτοπη ενέργεια που λέγεται **προβολή**, το να κρίνει δηλαδή και κατακρίνει και διαπομπεύει τον διπλανό του **με μοναδική τάση να ξεφύγει από τα του εαυτού του** και να ασχολείται με τα των άλλων. Τελικά, **η κατάκριση είναι μία ύπουλη φυγή από την αληθινή προσωπική μετάνοια**. Είναι φόβος θανάτου του εαυτού του. Ο τρόπος αυτός είναι μία επιλογή για μία αρρωστημένη ζωή μέσα στις τύψεις, που δουλεύουν ύπουλα και μυστικά στον χώρο της καρδιάς και σαν τραγική ψυχική αρρώστια και θάνατος **έρχονται η κατάθλιψη και οι φοβίες**.

Είναι τραγικό να βλέπει ένας Πνευματικός πως πίσω από κάθε κατάθλιψη βρίσκεται μία έκτρωση ή μία μοιχεία ή ένα μίσος και μία εκδικητικότητα ή μία άλλη αμαρτία. Στον καιρό που αμαρτάνει ο άνθρωπος ευκόλως τα βάζει με τον Θεό και τον απορρίπτει για να χαίρεται την αμαρτία του αναπόσπαστα και εφησυχασμένα από την συνείδηση, που τον μαστιγώνει ανελέητα. Απωθείται στο υποσυνείδητο το σκουπιδαριό του εαυτού του και **αυτό δουλεύει ως κρυφή αρρώστια και σαν σκουλήκι που διαβρώνει το ξύλο και ξεσπά δημιουργώντας τις αρρώστιες αυτές**. Και την ώρα της εξομολογήσεως, αν ο Πνευματικός δεν μπορέσει να διεισδύσει στην ψυχή του καταθλιμμένου και να ψάξουν μαζί την ρίζα, τότε ουδεμία θεραπεία μπορεί να επιτευχθεί. **Κοινή ρίζα όλων είναι ο εγωισμός** που σαν σκληρή μαρμάρινη ταφόπλακα πρέπει να την σπάσει για να οδηγηθεί στην αληθινή μετάνοια.

Η αμαρτία διαλύει την γαλήνη και την χαρά της καρδιάς. Όλες αυτές οι λεγόμενες ψυχολογικές αρρώστιες προέρχονται κατά κανόνα από την σύγκρουση του ανθρώπου με την ηθική του συνείδηση την οποία απωθεί παίζοντας μαζί της «κρυφτούλι» και σκληρά και νευρωτικά την ξεριζώνει.

Η λύση της απόρριψης

Ένα παρόμοιο περιστατικό βλέπουμε και στο θαύμα της θεραπείας του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών. Όλος ο λαός κατεβαίνει από την πόλη και τα

περίχωρα για να δει το θαύμα στην λίμνη της Γεννησαρέτ. Θαυμάζει και εκπλήσσεται από την θεραπεία του δαιμονισμένου, που τον βλέπει τώρα σωφρονούντα και ειρηνικό να κάθεται κοντά στον Χριστό. Όμως όλος ο λαός ζητά από τον Κύριο να φύγει από την χώρα τους. Με μία εξωτερική ευγένεια και με έναν εσωτερικό φόβο τον εκδιώκουν από κοντά τους. **Τι είδους φόβος μπορεί να ξεπηδάει μέσα στον ψυχικό τους κόσμο ενώ βρίσκονται μπροστά σ' ένα συνταρακτικό θαύμα και βλέπουν να απαλλάσσονται από την μάστιγα της περιοχής; Αντί να είναι ευγνώμονες και να επιζητούν την παραμονή Του, αυτοί Τον φυγαδεύουν. Ποιος ήταν ο λόγος που εκδιώκουν τον ευεργέτη τους;** Οι Γαδαρηνοί εξασκούσαν το επάγγελμα του χοιροτρόφου, που ήταν απαγορευμένο από το μωσαϊκό νόμο. Χάριν του άνομου κέρδους ζούσαν με το αισχρό αυτό λαθρεμπόριο και παράλληλα συναγελάζονταν με τους αγοραστές Ρωμαίους, από τους οποίους παρασύρονταν και στις ειδωλολατρικές των συνήθειες. Ο δαιμονισμένος άρρωστος ήταν μία φανερή εικόνα της τραγικότητος της αμαρτίας που φώλιαζε μέσα στις καρδιές των. Έδειχνε το πόσα δαιμόνια αλυσόδεναν τις ψυχές των με το **πάθος της φιλαργυρίας**. Πίσω από έναν δαιμονισμένο και άρρωστο ο Κύριος έβλεπε σαν από καθρέφτη την αθλιότητα του λαού. Επιτελεί το θαύμα και εκδιώκει τα δαιμόνια στην αγέλη των χοίρων και εκείνα έξαλλα πέφτουν στην λίμνη και πνίγονται. Το θαύμα ήταν μία διδαχή ζωντανή και εκπληκτική, για να δείξει ότι **τα δαιμόνια των παθών τους είναι το πρόβλημα** . Τους αποκαλύπτει τον εαυτό τους και **τους ξεσκεπάζει** από το θανατηφόρο πνευματικό ύπνο. Ήταν μία προφητική ενέργεια και μία συμβολική πράξη για το αναστάσιμο θαύμα που ήθελε να κάνει μέσα στις καρδιές όλων. Οι Γαδαρηνοί πανικόβλητοι τον πλησιάζουν με μία επίπλαστη ευγένεια και Του ζητούν να φύγει. Έχουν ένα φόβο μέσα τους μήπως με την παρουσία του Χριστού στον τόπο τους καταστραφούν τα κοπάδια τους και **χάσουν τα χρήματά τους. Γιατί αυτά είναι ο θεός που λατρεύουν**. **Ο φόβος αυτός διώχνει τον Χριστό από τον τόπο τους. Είναι ο φόβος της αμετανοησίας. Αν μετανοούσαν, θα έπρεπε να εγκαταλείψουν το επάγγελμα και να ζήσουν φτωχικά. Δεν ήταν έτοιμοι για τέτοιες θυσίες και αλλαγές.**

Είναι παρόμοια η αναισχυντία των ανθρώπων που εκδιώκουν τον Χριστό από την ζωή τους ή και αρνούνται την Εκκλησία ή και έχουν ψιλή σχέση μαζί της και την κρίνουν και την διαπομπεύουν. Όλο αυτό συμβαίνει μόνο και μόνο για να μην έρθουν στη δυσάρεστη θέση να ασχοληθούν με τον εαυτό τους και την άνομη σχέση τους με τον δαίμονα της αμαρτίας. Τρέμουν μπροστά στην σκέψη να δουν βαθιά τον εαυτό τους και να μετανοήσουν. Είναι πιο εύκολη πάντα η λύση της απόρριψης. Είναι αυτό που συμβαίνει και στον κάθε θεραπευτή ψυχών που τον απορρίπτει ο ασθενής του, διότι πανικοβάλλεται να δεχθεί την πραγματικότητα του εαυτού του που του αποκαλύπτει. Και **ο Κύριος σιωπηλά απομακρύνεται από τον χώρο τους** . Δεν διεκδικεί ούτε την ευχαριστία, αλλά ούτε και τους επιπλήττει για την αναισχυντία,

αλλά τους αντέχει και φεύγει ήρεμα. Αφήνει πίσω Του ένα ζωντανό θαύμα, τον πρώην δαιμονισμένο, που αυτός τώρα πλέον μπορει σιωπηλά να κηρύττει την μετάνοια.

Κι όμως, και ο Πέτρος ζήτησε από τον Χριστό να φύγει από το πλοίο του, όταν ζούσε το μεγάλο θαύμα της θαυμαστής αλιείας. Ο φόβος του Πέτρου εδώ που διώχνει τον Κύριο είναι ο **καλός φόβος της μετανοίας** και της συναίσθησης **της αναξιότητός του** να βρίσκεται κοντά και να αγγίζει τον Άγιο Θεό. Έτσι νιώθει κάθε θεοφιλής ψυχή που ζει την μετάνοιά της. Είναι αυτός ο φόβος που φέρνει την αγάπη στον Θεό και οδηγεί στην αληθινή αξιοσύνη για την κοινωνία του Θεού.

Επομένως, **δύο είναι οι φόβοι, ο φόβος της μετανοίας και ο φόβος της αναισχυντίας· ο ένας ελκύει τον Θεό και ο άλλος απομακρύνει τον Θεό**.

Πόσο όμορφα ο ίδιος ο Χριστός περιγράφει την κατάσταση των «αναισχυντούντων». **Το φως ήρθε στον κόσμο, αλλά ο άνθρωπος αγάπησε το σκοτάδι και ο λόγος είναι ότι φοβήθηκε μήπως ελεγχθούν και αποκαλυφθούν τα έργα του σκότους του. Τρέμει ο άνθρωπος μπροστά στην αποκάλυψη του εαυτού του κι ακόμη πιο πολύ τρέμει που θα πρέπει να αλλάξει τρόπο ζωής την στιγμή που τόσο σφιχτά αγκαλιάζει και πίνει την ηδονή της σμαρτίας. Η αμαρτία του φτιάχνει ψευδώς το πρόσωπό του και του γεμίζει απατηλά την ανασφάλειά του και του φράζει τον δρόμο για τον Θεό της αγάπης. Προτιμά την άρνηση και όχι την αληθινή ελευθερία και την χαρά της ήσυχης συνείδησης που έρχεται μέσα από την μετάνοιά του και την αγάπη του Θεού.**

Γι’ αυτό και ο Ιερός Χρυσόστομος λέγει, «***δεινόν γαρ το αμαρτάνειν, πολλώ δε χαλεπώτερον το και μέγα φρονείν επί τοις αμαρτήμασιν***».

(Πηγή: Από το βιβλίο «Μετάνοια και ψυχική υγεία κατά τον Ιερό Χρυσόστομο» του Αρχιμ. Σεβαστιανού Τοπάλη, Αρχιερατικού Επιτρόπου Αμυνταίου, Εκδ. Ιεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ: *"Θερμές ευχαριστίες στον συγγραφέα του βιβλίου, αρχ. Σεβαστιανό, Αρχιερατικό Επίτροπο Αμυνταίου, που μας έδωσε την ευλογία του για την δημοσίευση του παρόντος αποσπάσματος".*